

Marian Eisden (1966-2026)

Ook nadat haar pleegzoon was doodgeschoten, bleef Marian Eisden positief

In buurthuis De Walvis in Gouda klonk altijd de schaterlach van Marian 'Dushi' Eisden, als zij daar kookte. Ook na het overlijden van haar 15-jarige pleegzoon hield ze de moed erin. Al wist iedereen: van binnen doet alles pijn.

tekst Dana Ploeger

Respect en bewondering oogstte de Antilleanse Marian Eisden nadat haar 15-jarige pleegzoon Jerryson vorig jaar in Capelle aan den IJssel dodelijk was geraakt door een politiekogel. Het gebeurde bij een achtervolging vanwege een gewapende beroving van een fatbike. Zijn pleegmoeder werd niet boos, maar sprak publiekelijk over verzoenen en verbinden.

De agent die de kogel afvuurde stuurde ze een cadeautje met een gedicht over vergeving van jezelf. En bij de stille tocht was ze evenmin bitter, ze liep vooraan en zei voor de camera's: "Jerryson was een stille jongen, laten we hem eren. Alsjeblieft geen rellen. We gaan niet oordelen. Iedereen is van waarde." Met die instelling ging ze door het leven.

Buurtmoeder Dushi ('lieverd' in het Papiaments) ging door waar anderen allang zouden zijn gestopt. Of het nu een jongere in nood was met wie ze 's nachts bemoedigend apte, of een eenzame buur die ze maaltijden bracht. Klaarstaan voor iedereen was vanzelfsprekend. Bewoners die veelal onzichtbaar bleven, gaf zij aandacht en liefde. Zij kwam vaak bij mensen die voor hulpverleners onbereikbaar waren, en bracht hen dan met elkaar in contact.

Toen ze dit voorjaar tot ereburger van Gouda werd uitgeroepen, was dat omdat ze 'zowel drager als trekker was'. Haar kleine gebaren hadden veel impact. Zo gaf ze een verwaarde dakloze gerust een kus op zijn voorhoofd. En voor een teruggetrokken buurtbewoner die amper

zijn huis uitkwam, nam ze alle tijd waardoor hij in het buurthuis opbloeide. Inmiddels zingt hij in het koor en zong hij solo op Dushi's uitvaart.

Haar hele houding straalde vertrouwen uit, ze zag je werkelijk, vertellen bezoekers van De Walvis. De oordeelvrije manier waarop Marian je met haar brede lach verwelkomde, maakte het verschil. Het plan om haar tot ereburger te kronen lag er overigens allang, maar de uitreiking ervan maakte ze niet meer mee.

Marian vond het belangrijk dat je onderdeel bent van een gemeenschap. Dat creëerde ze in haar eigen achtertuin met vele barbecues en feestjes voor familieleden en buurtgenoten. Eten was haar manier van verbinden. Buurthuis De Walvis in de wijk Korte Akkeren, bij haar om de hoek, zou niet zo'n succes zijn geworden als Dushi er niet was geweest, vertellen welzijnswerkers Chantal Geul, Bart Slob en Kelly de Wit. Het was haar tweede thuis, waar ze mensen van diverse culturen samenbracht.

Inspiratie hiervoor haalde ze uit

Hierboven: Marian Eisden eind 2025.

Hiernaast: als peuter.

Op de rechterpagina, van boven naar beneden:

Met haar dochter en kleindochter tijdens het World Food en Film Festival in 2025; Marian (rechts), dansend op de Culturendag in buurthuis De Walvis in 2024; met een tante op haar eerste communie en (rechts daarnaast) in haar tienerjaren.

de vele samenkomsten met tantes, neven en nichten op Curaçao, waar ze in 1966 werd geboren. Dat waren momenten waarop ze zich geborgen en gezien had gevoeld. Haar vader Johan werkte in de scheepvaart en was haar jeugd zo goed als afwezig. Haar moeder Criselda werkte lange dagen in een boekwinkel en nam geregeld leesvoer mee voor haar dochter. In het tv-programma *De Verandering* (2026) vertelde Marian dat zij zich als kind vaak eenzaam had gevoeld. Haar zusje Charlene groeide op bij een tante, waardoor de meisjes weinig kans kregen om een hechte relatie op te bouwen.

Avontuurlijke kant

Goede gesprekken voerde ze met haar oma Chichita, met wie ze een warme band had. De introverte wijze vrouw had alle tijd; aan haar vertelde het serieuze, rustige meisje met één lui oog honderduit. Marian was eraan gewend om in haar eigen wereldje te zitten. Ze las graag, was creatief en logeerde in het weekend geregeld bij een van haar juffen. Ze was dol op spelletjes en werd als gangmaker vaak uitgekozen op school.

Als tiener maakte ze met haar moeder en andere familieleden diverse cruises en reizen naar Miami, Colombia en Sint-Maarten. Dat wakkerde haar avontuurlijke kant aan. Ze droomde van een carrière bij de luchtmacht, maar werd helaas niet toegelaten. Daarna werkte ze enige tijd op kantoor, als serveerster en tot slot als balimedewerker bij de KLM.

Nadat ze verliefd was geworden op de Antilliaan Carlos Jansen reisde ze hem achterna naar Nederland, waar hij zijn geluk in Gouda ging zoeken. Een jaar later was Marian zwanger en in 1991 werd dochter Kimberly geboren. Een pittige tijd. Marian had in die beginjaren drie banen tegelijk. Voordat ze ging werken liep ze eerst een grote ronde met de kindervan en eenmaal weer thuis besteedde ze zoveel mogelijk tijd met haar dochtertje.

Toen Kimberley vier jaar was, ging het stel uit elkaar en vond Marian een baan als chef bij het magazijn van speelgoedbedrijf Intertoys. Op woensdagmiddag ging Kimberly vaak mee naar het magazijn en keek dan verlekkerd rond. Aan het einde van de dag mocht ze een kleinigheid uitkiezen. De twee hadden het knus samen: vaak genoeg lag de woonkamer bedekt met matrassen voor grote logeerpartijen of filmavonden.

De agent die de kogel afvuurde stuurde ze een cadeautje met een gedicht over vergeving van jezelf

Geregeld kwam Marians moeder over uit Curaçao en de laatste jaren woonde zij permanent bij haar.

In haar vrije tijd mocht Marian graag kleien: kommen en beeldjes en in de herfst knutselde ze een heel bos met piepkleine eekhoorns, paddestoelen, bomen en blaadjes van klei. Eindeloos geduldig zat ze te prutsen. Ook ging ze op naailes en maakte ze vrolijke kleding voor haar dochter. In die jaren had Marian een relatie met Frenzel, maar het merendeel van haar leven was ze alleenstaand. Ze deed haar eigen dingen en vermaakte zich uitstekend.

Toen ze van de komst van De Walvis hoorde, kwam ze gelijk met het plan om er maaltijden te gaan koken. Twee keer in de week was van de partij en ze kreeg het voor elkaar om met weinig middelen allerlei lekkers op tafel te zetten. Op het laatst zat het centrum op die avonden vol buurtbewoners. Iedereen wist dat als er ergens fruit of zakken rijst over waren, je die het beste bij Dushi kon afleveren. Ze was verder actief voor Keti Koti, de Caribische leesclub, het azc en wijkcentrum

Naschrift beschrijft het levensverhaal van bekende en minder bekende mensen die recent zijn overleden. Een tip? Mail die kort na iemands overlijden naar naschrift@trouw.nl Of per post naar Trouw/Naschrift, postbus 859, 1000 AW Amsterdam

‘Je kunt honderd keer vallen, maar God laat ons ook honderd keer weer opstaan’

De Bernhardhof. Ook gaf ze kooklessen aan de jeugd.

Nee zeggen kon Marian niet. Zo ging ze gelijk in op het verzoek om baby Jerryson op te vangen in 2010. Hij was de kleinzoon van een man met wie ze een relatie had gehad. Daarvoor had zijn broer Shaino al vier jaar bij hen gewoond. Het werd een loodzware periode, want Marian onderging net chemobehandeling voor borstkanker. Al zag ze dat zelf anders: Jerryson was voor haar het godsgeven dat haar door die moeilijke tijd had getrokken. Kimberly, inmiddels 18 jaar, sprong bij waar ze kon en nam Jerryson geregeld mee naar haar opleiding. Tot de schoolleiding haar in het derde jaar dwong te kiezen tussen de opleiding en haar moeder. Dat was voor Kimberly geen vraag: de twee vrouwen zouden altijd voor elkaar kiezen.

Dovemansoren

Na haar herstel lukte het niet om terug te keren in haar oude functie en leefde ze van een uitkering. Hierdoor kon ze meer tijd besteden aan haar pleegzoon; hij had stevige gehoorproblemen en kreeg logopedie en ondersteuning op school. Ook onderging hij meerdere operaties. Drie jaar geleden zat het opnieuw tegen, Marian lag wekenlang in coma nadat al haar organen uitvielen. Een lange revalidatie volgde waarna ze toch opkrabbelde en haar vrijwilligers-taken hernam.

Mensen om haar heen maakten zich zorgen en waarschuwden: pas toch op jezelf. Maar die adviezen waren aan dovemansoren gericht, Marian riep altijd dat ze aan nachten van vier uur slaap meer dan genoeg had. Haar lichaam dacht daar anders over. Fysiek zat het geregeld tegen, maar ook dan waren anderen belangrijker dan zichzelf.

Dushi zette zich de laatste jaren meer en meer in voor jongeren die in

Ze riep dat ze aan vier uur slaap genoeg had. Haar lichaam dacht daar anders over.

de problemen kwamen, zoals haar pleegzoon Jerryson, die zich liet beïnvloeden door foute vrienden. Ze deed er alles aan om de stille teruggetrokken jongen te laten weten dat hij van waarde was. Net toen hij aan het opbloeien was, vertelde ze in menig interview, werd hij op 21 september 2025 dodelijk getroffen door een politiekogel.

Het onderzoek door de rijksrecherche loopt nog; Marian zal nooit weten wat zich die dag werkelijk voltrok. Ook ontving ze geen reactie op haar briefje aan de bewuste agent. Zijn dood zag Marian als wake-upcall om zich nog fanatieker in te zetten voor kwetsbare jongeren: “We zijn onze kinderen aan het verliezen door ze geen aandacht te geven.”

Buurtgenoot en lokaal politicus Redouan Allaoui had haar al vaker gevraagd politiek actief te worden en deze keer hapte ze toe. Voor de afgelopen gemeenteraadsverkiezingen stond ze op plek achttn op de lijst van GroenLinks-PvdA. In een promotiefilmje lichtte ze haar keuze toe: “Ik voel dat ik publiekelijk moet opstaan voor jongeren die het moeilijk hebben, zoals Jerryson. Zijn dood mag niet voor niets zijn. Je kunt honderd keer vallen, maar God laat ons ook honderd keer weer opstaan.” “Je kunt honderd keer vallen, maar God laat ons ook honderd keer weer opstaan.”

In alles wat Marian Eisdien deed was haar liefde voor God leidend. Iedere ochtend vroeg ze Hem: “Geef me de wijsheid en de goede woorden voor de mensen die ik tegenkom.” Ze had goed contact met priester Freddy in Colombia, met wie ze geregeld videobelde als ze erdoorheen zat. Afgelopen winter bezocht ze hem en het weeshuis dat zij sponsorde. Daar in de bergen, tussen de lokale mensen, kon ze iets van haar verdriet toelaten. Ze sprak over haar schuldgevoel dat soms opspeelde:

had ze haar pleegzoon wel genoeg geknuffeld? Ook Curaçao deed ze aan. Zwemmend in de zee kwamen de tranen.

Voorkeurstemmen

Terug in Gouda pakte ze veerkrachtig alles weer op en beloofde ze haar kleindochters Curtnýserly en Zänoach om meer tijd voor hen te maken. Maar eerst: de gemeenteraadsverkiezingen. De zaterdag voor haar overlijden voerde ze campagne en deelde ze haar beroemde kaasballetjes uit – deze keer in groen-rood.

Kort daarna ging ineens haar gezondheid achteruit. Ze stierf enkele dagen later in het ziekenhuis in Leiden. Omringd door vele familieleden en de tachtiger Cor, vaste bezoeker van het buurtcentrum. Hij liet zich vanuit een ander ziekenhuis waar hij werd behandeld naar het LUMC rijden om afscheid te nemen van de vrouw die hem écht had gezien.

In de week van haar uitvaart waren de verkiezingen. Dushi kreeg zoveel voorkeurstemmen dat ze niet alleen de eerste zwarte vrouw in de Goudse gemeenteraad zou zijn geworden, maar ook de eerste volksvertegenwoordiger in de bijstand. Bij de uitvaart werden dankkaartjes uitgedeeld met haar uitspraken: ‘Stop met oordelen’, ‘Laten we de verbinding aangaan’ en ‘Waar één kan eten, kan iedereen eten’.

De jaarlijkse culturendag in Gouda heet vanaf nu Dushi’s culturendag. Bij de afgelopen editie op 23 mei was haar aanwezigheid voor velen voelbaar. Haar zelf gecreëerde buurtfamilie kookte met elkaar. Er werd gelachen en gedanst – ook door haar islamitische vriendin Chahida. Helemaal in Dushi’s spirit.

Marian Catharina Eisdien werd geboren op 28 mei 1966 in Montaña Abou op Curaçao en overleed op 12 maart 2026 in Leiden.